

[Tholstrup.]

det er jo heller slet ikke rigtigt, at vi kun er overgået af de rigeste lande i Europa. For mig at se er der ikke andre lande i Europa, der er så rige som Danmark. Det har jeg sagt tidligere, men jeg gentager det, da ministeren for at undskylde sin egen uformuenhed med hensyn til at ordne sagerne som sædvanlig gjorde Danmark til et mindre værdigt og et fattigt land, hvad det slet ikke er. Det er ikke godt at tilsmudse sin egen rede. Danmark er et velstående land, et land med rige muligheder, fra naturens hånd begavet. Ministeren sammenlignede med de to lande Schweiz og Sverige. Schweiz i særdeleshed har jo ingen kul og ingen jern og ingen marker at dyrke korn på, det har nogle dale, hvor man kan leve og bo, men det meste af den mad, landet skal have, skal det have udefra såvel som alle råvarer. Det har ingen havne at sejle ind i, alt skal føres over Alperne, og det er kostbart. Schweiz er det fattigste land i Europa, men takket være den frihed, som de schweiziske borgere nyder, er det schweiziske folk et dygtigt folk, der forstår at udnytte de små muligheder, det har. Hvis vi som et frit land fik den samme frihed til at udnytte vore muligheder, blev vi langt mere velstående end Schweiz.

Tager vi Sverige, det andet land, ministeren nævnte, kan vi blot spørge en svensker, hvad det er, som gør Sverige rigt, så svarer han Skåne. Hvis vi tager Skåne væk, hvad er så Sverige værd? Så er det intet værd, for det har ingen mad. Men Danmark er jo eet eneste stort Skåne, produktionsmæssigt set, og det vil sige, at Sverige i realiteten er et fattigt land, det så vi også før. Jeg vil gerne have, at ministeren påviser, på hvilke områder Danmark er fattigere end Sverige og Schweiz. Det kunne være interessant, for når det skal bruges som undskyldning for egen fattigdom på evner til at ordne vore sager, så var det jo egentlig rart at få det slået fast, hvis det virkelig er rigtigt.

Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen må jeg bedrøve med at sige ham imod. Jeg kan ikke dele den anskuelse, at en forøgelse af forbruget har vi ikke råd til. Hvis vi ikke vil forøge forbruget, får vi heller ikke forøget produktionen. Man kan ikke få folk til at bestille noget, hvis man ikke giver dem noget for det, og arbejdslønnen kan folk ikke få, før de har produceret noget; de får først arbejdslønnen om fredagen, efter at de har arbejdet en hel uge, d. v. s. de kan ikke gå hjem med mere, end de har produceret for, der kan ikke blive tale om

noget dårligt bytteforhold, når samtlige danskere ikke kan få løn, før de har produceret. Det bliver ikke ændret, selvom virksomheden er Danmark. Der er altså ikke nogen risiko ved at lade folk købe for den løn, de tjener, der er ikke nogen risiko ved at give handelen fri.

Det ærede medlem kender kun to muligheder. Den første er regeringens fortsatte inflationspolitik, som opretholder beskæftigelsen gennem stadige forringelser af pengelønnens købekraft, en politik, som godt kan fortsætte, så længe teknikken går frem som i øjeblikket, men med den samme virkning som under valutacentralen før krigen, at arbejderne ikke opnår nogen andel i udbyttet ved de tekniske fremskridt; tværtimod, vi vil, når arbejdsløsheden igen sætter ind, takket være regeringens politik se, at levefoden falder i forhold til, hvad den er i dag, og navnlig i forhold til, hvad den var før krigen, da den danske arbejder var i stand til at bygge sit eget hus. Hvor mange er der i dag, som kan gøre det samme? Den anden mulighed er en forbrugsbegrænsning enten gennem en kreditstramning, som de konservative foreslår, eller en forbrugsafgift, som nu det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen vil foreslå for at få forbruget sat ned, som medfører en nedgang i produktionen og dermed arbejdsløshed. Ja, hvis der ikke er andet end disse to muligheder, synes jeg, det ærede medlem må skifte parti, for så hører han ikke hjemme i liberalisternes rækker. I liberalisternes rækker har man en tredje mulighed, og det er, som jeg har sagt før, at give produktionen og handelen fri.

Til det ærede medlem hr. Axel Kristensen vil jeg kort sige, at jeg har ikke taget tingene ud af sammenhængen. Det blev sagt, at på grund af, at vi i 20 år havde haft ufrie forhold, kunne vi ikke pludselig fare til at liberalisere. Jeg sagde: Hvornår skal vi så begynde? Jeg brugte udtrykkeligt ordene: hvornår skal vi så begynde, og understregede, at man ikke engang vil være med til at begynde liberaliseringen — jeg giver ikke noget for de 35 procent, vi har —, men vil stemme mod liberaliseringen ved at sidde ned, som venstre agter at gøre i dag, for det er naturligvis at stemme mod liberaliseringen at blive siddende i dag.

Thorkil Kristensen: Det ærede medlem hr. Tholstrup forsøgte at forklare det høje ting, at der ingen fare var for, at forbruget kunne blive for stort, fordi man ikke fik løn før om fredagen. Bortset fra at alle rigsdagens medlemmer får løn forud, for-